

יום ד', ט"ז בשבט תשס"ח (23 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

יום למחרת...

כפי שלמדנו, הפרי הוא השיא, השלמות לתהליך של צמיחת העץ – הוא יונק מהאדמה את מזונו ואת נוזליו, הוא צימח וגדל – לגזע, לענפים, לעלים ולבסוף – הפרי. אך אם זה היה סופו של תהליך – אחרי דור אחד של צאצאים – הגידול, באופן "טבעי" נקטע – נגמר. אין לדבר שום המשכיות. מה שמבטיח את ההמשך – הוא שהפרי טומן בחובו את הזרע לדור הבא. רק בצורה כזו, שהפרי אינו אך שיאו של הגידול אלא תחילתו של הגידול החדש – יכול העץ להמשיך ולהצמיח דורות של צאצאים שממשיכים את דרכו.

כשם שאיכות הסביבה אמורה לדאוג לא רק לטיפול הסביבה הפיזית, אלא גם לטיפול הסביבה הערכית והחינוכית, וזאת כדי להבטיח שהרגישות וההתייחסות לנושא ישתרשו במודעות הציבור ובכך יבטיח שדורות על גבי דורות יקלטו את המסר, הציווי האלוקי, שקיבלו אדם וחוה כבר בשעה הראשונה לקיומם – העולם הוא "לעובדה ולשומרה" – כן עניין ה"פרי" שלנו אינו רק עניין של עולם הצומח אלא גם משל לכל האנושות כולה. בשעה שמת מלך מצרים, בני ישראל – במקום לשמוח, כפי שהיינו מצפים שיעשו, צעקו עד השמיים, וכי למה? כפי שרש"י מסביר שם, המלך לא מת ממש אלא נצטרע, ושחט את תינוקות ישראל כדי להתרחץ בדמם. בני ישראל היו יכולים לסבול את סבל העבדות והשיעבוד כל עוד שהחזיקו תקוה שלדור הבא יהיה יותר טוב.

אך ברגע שאין דור הבא – שרוצחים אותו כדי לרפא את הרשע הזה – אזי, מתוך הייאוש, **"...וַיֹּאנְחוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִן-הָעֶבְדָּה וַיִּזְעְקוּ וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל-הָאֱלֹקִים מִן-הָעֶבְדָּה."** [שמות ב' 23] אפילו העבדים המושפלים ביותר חייבים מקור תקוה כדי להחזיק מעמד, והמקור הזה הוא ה"פרי" שלנו, שבדרך כלל אנו קוראים לו ה"זרע" שלנו. כי הוא אכן כך – בעת ובעונה אחת גם שיא השלמות שלנו גם ההתחלה של ההמשך. אילו בפרי שלנו לא היה טמון הפוטנציאל להמשיך ולבנות על מה שאנחנו זכינו לבנות, מי יודע אם היינו מוצאים טעם לחיים שלנו בכלל...?

התמודדות פרי זה עם השאלה איך אני הפרט מגשים את חלומותיי מחד ובונה את הבניין שלי כנדבך נוסף לזה שלפניי מאידך מקבלת ביטוי מעניין במערכות המספרים שלנו. על זה, בע"ה, מחר...

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל